

ment énoncée dans le RGPD s'applique indistinctement aux secteurs privé et public. En outre, ces catégories de personnes traitent potentiellement des données à caractère personnel identiques.

Toutefois, la Cour rappelle que le principe d'égalité et de non-discrimination n'exclut pas une différence de traitement entre des catégories comparables de personnes, pour autant qu'elle soit fondée sur un critère objectif et raisonnablement justifié. La Cour précise que, dans le cas d'espèce, la possibilité d'imposer des amendes administratives aux autorités publiques n'est exclue que lorsque deux critères objectifs sont remplis:

- le statut: les autorités publiques n'exercent que des missions de service public et ne doivent servir que l'intérêt général;
- l'activité: les autorités publiques n'offrent pas de biens ou de services sur un marché, ce qui implique qu'elles ne sont pas susceptibles d'entrer en concurrence, d'une manière ou d'une autre, avec des acteurs privés soumis aux obligations du RGPD.

Enfin, la Cour s'appuie sur les travaux préparatoires de l'article 221 de la loi du 30 juillet 2018 pour soutenir que la non-application des amendes administratives est motivée par la nécessité d'assurer la continuité du service public et de ne pas mettre en péril l'exercice d'une mission d'intérêt général. Elle indique en ce sens que le législateur pouvait raisonnablement considérer qu'il n'était pas nécessaire de soumettre les autorités publiques au régime des amendes administratives car ces dernières ne sont pas les seules mesures susceptibles de garantir le respect du RGPD. En effet, l'application de mesures alternatives, telles que des mesures correctrices ou même des sanctions pénales, permet également de concilier l'obligation de respecter le RGPD et la nécessité de garantir la continuité du service public.

La Cour rappelle également que le droit de toute personne d'obtenir réparation du préjudice subi du fait d'une violation du RGPD, par le biais de demandes de dommages et intérêts, demeure ouvert à l'encontre des autorités publiques visées par la disposition attaquée.

Pour l'ensemble de ces raisons, la Cour constitutionnelle a rejeté la demande de décision préjudicielle de la FEB à la Cour de justice de l'Union européenne ainsi que sa demande d'annulation de l'article 221, § 2, de la loi du 30 juillet 2018.

6. INSOLVENTIE / INSOLVABILITÉ

*I. Van de Plas*¹¹

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Cassatie 22 januari 2021

Zaak: C.19.0417.N

BESLAG EN EXECUTIE

Uitvoerend beslag – Uitvoerend beslag op onroerend goed – Rang – Huwelijksvermogensrecht – Vereffening en verdeling

SAISIES ET VOIES D'EXÉCUTION

Saisie-exécution – Saisie-exécution sur bien immobilier – Ordre – Régimes matrimoniaux – Partage et rapports

Deze beslissing van het Hof van Cassatie komt op het einde van een ongelukkige saga. Even een korte samenvatting van de feiten. In 1986 traden verweerder en eiser in het huwelijk onder het wettelijk huwelijksvermogensstelsel. In 2000 richtten het koppel BVBA G. Interieur op en in 2006 kochten ze een onroerend goed aan met de twee echtgenoten als blote eigenaars en de BVBA als vruchtgebruiker. In 2012 sloeg het noodlot voor de eerste maal toe en werd de scheiding uitgesproken. Hierna ging het verder bergaf wanneer ze in 2014 werden veroordeeld tot betaling van een geldsom. Vervolgens werd in maart 2016 een beslagprocedure opgestart waarbij het onroerend goed werd verkocht. Op het ogenblik van de verkoop had de vereffening-verdeling van het huwelijksvermogen nog niet plaatsgevonden. Ten slotte, gooide één van de echtgenoten helemaal de handdoek in de ring en vroeg het faillissement aan in november 2016. In 2017 ging de notaris over tot de opstelling van de rangregeling ingevolge de openbare verkoop van het onroerend goed. In deze rangregeling stelde de notaris dat de schulden van de gefailleerde echtgenoot dateren van na de echtscheiding, zodat de volledige opbrengst niet kon worden toegekend aan de curator. De ex-echtgenote van de gefailleerde ging hiermee niet akkoord en stelde dat de verrekening van het huwelijksvermogen eerst moest worden afgehandeld en dat de curator enkel kon beschikken over de gelden die overbleven na de vereffening-verdeling van het huwelijksvermogen. Deze vordering werd afgewezen in eerste aanleg en hoger beroep en ligt nu voor bij het Hof van Cassatie.

Het Hof begint zijn analyse met een bespreking van de toepasselijke rechtsregels. Door de ontbinding van het huwelijk vanwege een echtscheiding (art. 1427 BW) ontstaat een postcommunautaire onverdeeldheid tussen de gescheiden echtgenoten. Normaal gezien heeft de ontbinding van het huwelijksvermogensstelsel de vereffening-verdeling tot gevolg, waarbij een rekening wordt opgemaakt van de vergoeding tussen het gemeenschap-

¹¹ Doctoraatsassistent Insolventierecht, Universiteit Antwerpen.

pelijk en het eigen vermogen van de ex-echtgenoten (art. 1430 BW). Wanneer vervolgens een goed uit de postcommunautaire onverdeeldheid wordt verkocht, dan valt de opbrengst in onverdeeldheid en moet dit volgens de regels van vereffening-verdeling worden verdeeld. De curator kan roerende en onroerende goederen uit het eigen vermogen van de gefailleerde echtgenoot en uit het gemeenschappelijk vermogen verkopen zonder de voorafgaande toestemming van de andere echtgenoot (art. 96 Faill.W., thans art. XX.189 WER).

Op basis van deze bepalingen, besluit het Hof dat wanneer een faillissement wordt uitgesproken nadat de echtscheiding gevolgen heeft ten aanzien van derden, in eerste instantie de huwelijksgemeenschap moet worden verdeeld, waarna het netto-aandeel van de gefailleerde echtgenoot aan de curator dient te worden overgemaakt. *In casu* wil dit zeggen dat de opbrengst van het onroerend goed dat in de beslagprocedure werd verkocht na de echtscheiding maar vooraleer het faillissement werd uitgesproken, eerst moet worden verdeeld volgens de regels van de vereffening-verdeling van het huwelijksvermogensstelsel en dan pas aan de curator kan worden overgemaakt. De appelrechters die hierover anders beslisten, verantwoorden hun beslissing niet naar recht.

Hof van Cassatie 10 december 2020

Zaak: C.20.0110.F

INSOLVENTIE

Faillissement – Kwijtschelding – Echtgenoot – Wettelijke samenwonenden

INSOLVABILITE

Faillite – Effacement – Conjoint – Cohabitants légaux

Zowel in de voormalige faillissementswet (voor de verschoonbaarheid), als in het huidige boek XX WER (voor de kwijtschelding) wordt de verschoonbaarheid of kwijtschelding van de gefailleerde uitgebreid naar de echtgenoot, gewezen echtgenoot, wettelijk samenwonende of gewezen wettelijk samenwonende van de gefailleerde die persoonlijk verbonden is voor de schuld die voornoemde persoon tijdens de duur van het huwelijk of de duur van de wettelijke samenwoning was aangegaan (art. 82, eerste en tweede lid Faill.W. – art. XX.174, eerste lid WER). Echter, een belangrijke nuance bij deze gunst is dat de echtgenoot, ex-echtgenoot, wettelijk samenwonende of ex-samenwonende slechts van zijn persoonlijke verplichting tot betaling van de schuld van zijn echtgenoot of wettelijke samenwonende partner wordt ontslagen, indien hij of zij uit hoofde van het huwelijk of de wettelijke samenwoning tot die verplichting is gehouden.

In casu, zijn zowel de gefailleerde, als zijn echtgenoot schuldig bevonden aan een strafrechtelijke inbreuk waarna beiden veroordeeld werden voor een som van 74.472,17 EUR in een daaropvolgende civielrechtelijke

procedure. Artikel 50 van het Strafwetboek stelt uitdrukkelijk dat alle individuen die worden veroordeeld voor eenzelfde inbreuk, hoofdelijk gehouden worden voor de terugbetalingen, schadevergoeding en interesten. Wanneer de echtgenoot, ex-echtgenoot, wettelijk samenwonende of ex-wettelijk samenwonende samen met de gefailleerde voor eenzelfde inbreuk wordt veroordeeld voor terugbetalingen, schadevergoeding en interesten, dan is deze niet gehouden tot deze schuldvordering ingevolge zijn huwelijk of wettelijke samenwoning met de gefailleerde. Bovendien stelden de appelrechters dat schuldvorderingen die voortkomen uit een strafrechtelijke veroordeling eigen blijven aan de echtgenoot (art. 1470 BW) en de hoofdelijkheid voor dergelijke schuldvorderingen niet ontstaat tussen echtgenoten maar tussen mededaders (art. 50 Sw.).

Hierop beslisten de appelrechters dat de echtgenoot niet persoonlijk gehouden wordt voor deze schuldvordering vanwege zijn huwelijk tot de gefailleerde, maar vanwege zijn veroordeling als mededader. Bijgevolg kan de echtgenoot niet worden bevrijd omdat de echtgenoot niet uit hoofde van zijn huwelijk met de gefailleerde tot deze verplichting gehouden is. Het Hof van Cassatie bevestigt deze redenering en stelt dat deze beslissing naar recht is verantwoord.

7. VERZEKERINGEN / ASSURANCES

B. Toussaint¹², A. Hamels¹³ & J.-M. Binon¹⁴

Wetgeving/Législation

Restrictions à la sélection et à la segmentation des risques assurés sur la base de données personnelles issues d'objets connectés

ASSURANCES

Assurance – Loi 10 décembre 2020 – Evaluation du risque – Segmentation et tarification

VERZEKERINGEN

Verzekering – Wet van 10 december 2020 – Gezondheidsgegevens – Segmentatie en tarifiering

La loi du 4 avril 2014 est modifiée pour encadrer la segmentation et la sélection des risques en matière de contrat d'assurance individuelle sur la vie et de certains contrats d'assurance maladie (soins de santé, incapacité de travail, invalidité et dépendance) sur la base de données personnelles issues d'objets connectés qui récoltent des données à caractère personnel concernant le mode de vie ou la santé (p. ex., mesure d'une activité ou d'un paramètre physique (poids, rythme cardiaque, sommeil, ...),

¹². Advocaat te Brussel.

¹³. Advocaat aan de Balie te Brussel (Lydian).

¹⁴. Maître de conférence invité à l'UCL, référendaire à la C.J.U.E.